

Unitatea, liantul redeșteptării

Text de memorat: „Vă sfătuiesc dar eu, cel înțemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii.” (Efeseni 4:1-3)

Unitatea este un ingredient esențial al redeșteptării, dar conflictul, dezbinarea și disensiunile creează o atmosferă neprielnică pentru redeșteptare. La Cincizecime, Duhul Sfânt a fost revărsat asupra unei biserici care era devotată trup și suflet lucrării Domnului Hristos pentru această lume. Membrii ei au dat uitării micile diferențe dintre ei și și-au concentrat atenția asupra acestei misiuni. Au lăsat la o parte lupta pentru întâietate și și-au îndreptat eforturile spre îndeplinirea însărcinării de răspândire a Evangheliei. Dacă primii urmași ai Domnului Hristos ar fi fost ocupați cu acapararea puterii, lucrarea ar fi stagnat. Însă ei au primit de la Duhul Sfânt hotărâre a de a muri față de ei înșiși și de a urmări împreună un singur țel.

Unde nu este unitate, nu poate exista redeșteptare. Duhul Sfânt nu poate lucra acolo unde domnesc gelozia, invidia și lupta pentru supremație. Așadar, cât de important este să învățăm cum să dăm la o parte barierele dintre noi în vederea realizării unității atât de dorite de Hristos pentru biserica Sa!

Răspunsul la rugăciunea lui Hristos pentru unitate

În Ioan 17 se află marea rugăciune de mijlocire a Domnului nostru. Ea ne dezvăluie ce povară avea El pe suflet în acel moment crucial din istoria pământului.

1. Care era dorința aprinsă din sufletul Domnului Isus? De ce era ea atât de importantă? În ce sens este relația dintre ucenici semnul credinței creștine autentice? Ioan 17:9-11,20-24; Faptele 4:32,33.

Când au devenit una, ucenicii aveau inimile pregătite pentru a primi revărsarea deplină a puterii Duhului Sfânt. În acel moment s-a împlinit rugăciunea Domnului Hristos pentru biserica Sa. Ucenicii n-au mai fost preocupați de deosebirile dintre ei. Iubirea frățească a învins. Competiția a fost alungată.

Pasajul din Faptele 4:32,33 asociază unitate a ucenicilor (erau „o inimă și un suflet”) cu forța mărturisirii lor („mărturiseau cu multă putere”). De asemenea, este amintit faptul că, în acele circumstanțe grele, în Ierusalimul din primul secol, creștinii utilizau resursele de trai în comun („aveau toate de obște”). Ei se susțineau unul pe altul și au lăsat ambițiile personale în plan secundar. Atitudinea lor altruistă și generozitatea i-au pregătit să primească puterea Duhului Sfânt în măsură deplină.

„Observați că Duhul a fost revărsat după ce ucenicii ajunseseră la unitate desăvârșită, când nu s-au mai luptat pentru locurile cele mai înalte. Erau toți o inimă și un gând. Toate deosebirile au fost date la o parte.” Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 98

De ce este atât de importantă pentru biserica noastră împlinirea rugăciunii Domnului Isus din Ioan 17? Ce ne spune dorința Sa ca biserica din primul secol să fie unită despre dorința ca biserica Sa de astăzi să fie unită?

Simbolurile unității bisericii

Lumea din primul secol de după Hristos era împărțită după caste, statut social și sex. Tulburările sociale erau la ordinea zilei. Conceptele de drepturi egale, libertate și demnitate umană nu erau niște norme acceptate.

În acest context, a intrat pe scenă creștinismul și a produs o revoluție socială. Învățăturile lui Isus cu privire la egalitate, dreptate, grijă față de săraci și respect față de cei marginalizați păreau niște idei radicale. Totodată, creștinii erau uniți în jurul a două valori esențiale, două calități ale lui Dumnezeu – Creator și Răscumpărător. Ei susțineau că toți oamenii sunt creați de Dumnezeu și că pot trăi veșnic datorită morții Domnului Hristos. Orice om, indiferent de statutul lui social, era socotit ca având o valoare uriașă în ochii lui Dumnezeu.

2. Ce ne spun următoarele simboluri despre modul în care credincioșii, deși deosebiți unii de alții, pot conviețui și conlucra în mod armonios? 1 Corinteni 12:12-18; 1 Petru 2:4,5.

Apostolul Pavel apelează la simbolul trupului omenesc pentru a ilustra unitatea dintre membrii bisericii. Corpul uman este bine încheiat. Organele lui sunt interconectate și depind unele de altele. Fiecare parte a corpului are un anumit rol. Dacă suferă o parte, suferă tot corpul (1 Corinteni 12:18-26).

De asemenea, Petru apelează la simbolul casei duhovnicești, în care membrii sunt pietrele vii care se potrivesc perfect în zidurile unui templu glorios, aducând slavă Numelui lui Isus.

În ambele ilustrații, se pune accent pe relațiile strânse dintre membri. În societatea aceea, caracterizată de relații distruse, de lupte pentru putere și de disensiuni profunde, legăturile armonioase dintre membrii bisericii erau un argument puternic în favoarea creștinismului. Domnul Isus a subliniat clar acest adevăr care este valabil în orice vreme: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34,35)

În ce măsură reflectă biserica ta locală unitatea despre care este vorba în aceste pasaje biblice? Tu contribui în vreun fel la întărirea unității? Ori ai anumite atitudini care vin să sporească problemele existente?

Misiunea și mesajul nostru, factorii unificatori

Unitatea pe care au cunoscut-o credincioșii din Noul Testament nu se întemeia doar pe relațiile calde dintre ei.

3. Care era preocuparea supremă a credincioșilor din Noul Testament? Cum a reușit ea să-i unească? Faptele 1:8; 4:33; 5:42; 9:31; 28:28-31.

Ucenicii erau atât de absorbiți de lucrarea vastă de răspândire a Evangheliei în toată lumea, încât au uitat de ei înșiși și de ambițiile lor personale. Tot la fel și astăzi, biserica nu poate duce Evanghelia la oameni dacă nu e unită și nu va fi niciodată unită atâta vreme cât nu este absorbită complet de lucrarea de predicare a Evangheliei.

Misiunea este un factor unificator important. Primii credincioși s-au solidarizat în jurul acestui scop comun. Viața, moartea, învierea, slujirea preoțească și revenirea Domnului nostru îi menținea uniți. Membrii noi erau ancorați în „învățătura apostolilor” (Faptele 2:41,42). Coeziunea lor se întemeia pe învățăturile lui Isus.

În 2 Petru 1:12, apostolul Petru le spunea credincioșilor că era oricând dispus să le amintească despre adevărul pe care îl aveau (n.tr. – în versiunea King James, *present truth* – „adevărul prezent”). Acest adevăr îi dădea bisericii un caracter unitar și o determina să înainteze într-un ritm impetuos, în virtutea faptului că Isus Hristos din Nazaret era împlinirea profețiilor mesianice din Vechiul Testament. Mesajul de primă importanță al adevărului prezent cu privire la profețiile împlinite a fost un alt factor unificator al bisericii primare.

Astăzi, în ultimele zile ale istoriei pământului, Dumnezeu i-a încredințat poporului Său o solie a adevărului prezent (Apocalipsa 14:6-12). Este mesajul „Evangheliei veșnice” care trebuie să fie înțeleasă în legătura pe care o are cu judecata, cu ascultarea și cu revenirea Domnului. Acest mesaj îi unește pe adventiștii de ziua a șaptea într-o singură familie internațională. Dacă l-am dilua, dacă l-am trece pe un loc secundar sau dacă l-am trata ca pe o relicvă a trecutului, atunci unitatea bisericii ar fi distrusă iar misiunea și-ar pierde importanța și urgența. Dacă l-am răstălmăci și l-am distorsiona, nu am mai ști care ne este misiunea. Rațiunea existenței noastre este dată tocmai de proclamarea mesajului profetic al celor trei îngeri.

Cum te raportezi la mesajul și la misiunea bisericii noastre? În definitiv de ce ești adventist de ziua a șaptea?

Organizarea bisericii

Noul Testament arată că biserica primară avea o structură organizatorică precisă, care o ajuta să-și mențină puritatea doctrinală și să-și păstreze atenția concentrată asupra misiunii.

Din Faptele 6, aflăm că un mic grup de ucenici s-a adunat pentru a găsi o soluție la problema distribuirii de alimente pentru văduvele evreice vorbitoare de limbă greacă. Soluția lor a fost alegerea de diaconi. Membrii bisericii au respectat autoritatea acestor conducători ai bisericii.

De asemenea, după convertirea sa, apostolul Pavel a fost trimis mai întâi la Anania, un reprezentant al bisericii (Faptele 9:10-17), iar după botez, Duhul Sfânt l-a îndemnat să meargă la conducătorii bisericii din Ierusalim pentru a fi confirmat ca lucrător (Faptele 9:26-30). În Faptele 20, se arată că Pavel s-a întâlnit cu

prezbiterii bisericii din Efes pentru a-i pune în gardă cu privire la învățătorii mincinoși și la ereziile lor (Faptele 20:17,27-32).

4. Cum a procedat biserica nou-testamentară pentru a rezolva disputa majoră asupra circumciziei? Faptele 15:1-31.

Conciliul din Ierusalim a salvat de schismă biserica din primul secol. Împuternicirea cu autoritate administrativă a fost esențială pentru păstrarea integrității doctrinei bisericii nou-testamentare. În situația descrisă aici, reprezentanții bisericii locale au fost trimiși la Ierusalim pentru a lua parte la dezbaterile doctrinare cu consecințe serioase asupra viitorului bisericii. După ce au ajuns la un consens, membrii acestui grup reprezentativ au consemnat în scris decizia lor și au distribuit-o în toate bisericile care se confruntaseră cu această problemă în Antiohia, Siria și Cilicia (Faptele 15:23).

Membrii au acceptat decizia Conciliului din Ierusalim și s-au bucurat că Duhul Sfânt îi inspirase să găsească un răspuns la dilema lor (Faptele 15:30-35).

Dacă ești membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, înseamnă că faci parte din structura bisericii. Care este rolul acestei structuri? Ce poți face pentru ca aportul tău să fie constructiv?

Realizarea unității

Pe măsură ce ne apropiem mai mult de Domnul Isus, ne apropiem mai mult unii de alții și privim lucrurile din perspectivă spirituală. Duhul Sfânt ne dă capacitatea de a ne raporta altfel la ceilalți. Prin prisma harului lui Hristos, acum vedem altfel lucrurile mărunte care altădată ne deranjau. Vechile simțăminte de antipatie sunt abandonate în lumina strălucitoare a îndurării Sale. Pe cât posibil, vechile certuri și dispute sunt înlăturate, iar barierele sunt dărâmate. Relațiile dintre noi sunt vindecate prin Evanghelie.

În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat pe deplin peste ucenici, atitudinea lor unul față de altul s-a schimbat radical. În lumina care vine de la cruce, ei s-au privit altfel unii pe alții.

„Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și a bunăvoinței divine. Un singur interes îi stăpânea pe toți; un singur subiect însuflețitor le absorbise pe toate celelalte. Năzuința credincioșilor era să descopere asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru extinderea Împărăției Sale.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 48

5. Ce practici ale creștinilor au favorizat unitatea bisericii din primul secol? Cum au reușit ele să instaureze și să mențină armonia dintre ei? Matei 18:16-20; Faptele 1:14; 12:5,12; 6:7; Matei 28:16-20.

Nu este suficient să ne dorim unitatea și să sperăm că ea se va realiza. Membrii bisericii din Noul Testament au făcut mai mult decât atât: ei s-au rugat împreună și au stat de vorbă; au studiat Cuvântul lui Dumnezeu împreună și au dat mărturie despre credința lor. Rugăciunea, studiul Bibliei și mărturia personală sunt factorii-cheie care generează, favorizează și susțin unitatea bisericii. Când ne rugăm unii pentru alții, relațiile dintre noi sunt mai apropiate. Când participăm la lucrarea de evanghelizare ne simțim mai uniți, mai strâns legați unii de alții. Biserica vie, dinamică, unită și revigorată este biserica ai cărei membri se roagă împreună, studiază Cuvântul lui Dumnezeu și lucrează pentru comunitatea în care se găsesc.

Ce forțe amenință unitatea bisericii tale locale sau chiar unitatea bisericii, în ansamblu? De ce este important să identificăm aceste forțe și să știm cum să le abordăm?

Studiu suplimentar

„În acești primi ucenici era înfățișată o vădită diversitate. Ei aveau să fie învățătorii lumii și au reprezentat o varietate foarte mare de tipuri de caracter. Pentru a duce mai departe cu succes lucrarea la care fuseseră chemați, bărbații aceștia, atât de diferiți prin trăsăturile naturale de caracter și prin obiceiurile vieții, aveau nevoie să ajungă la o unitate în simțire, gândire și faptă. Era ținta Domnului Hristos să înfăptuiască această unitate. În vederea acestui scop, El a căutat să-i aducă în unire cu El Însuși.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 20

Întrebări pentru discuție

1. De ce este atât de importantă pentru noi structura unificatoare a bisericii? Ce s-ar întâmpla cu misiunea noastră, cu mesajul nostru și cu biserica noastră în ansamblu, dacă bisericile locale, conferințele, uniunile și diviziunile ar acționa independent?
2. Răspundeți în cadrul grupei la întrebarea: De ce sunt adventist de ziua a șaptea?
3. Unitatea bisericii este foarte importantă. Există totuși alte lucruri mai importante decât unitatea? Care sunt acestea? De exemplu, Pavel a scris următoarele cuvinte: „Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar

veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!” (Galateni 1:8,9). Ce s-a întâmplat în acest caz cu unitatea?

4. Meditează mai mult la importanța crucială a mesajului și a misiunii noastre pentru identitatea pe care o avem, ca adventiști de ziua a șaptea. În definitiv, care ar fi scopul existenței noastre dacă ne-am pierde mesajul unic în lume? Pe de altă parte, ce alte lucruri ne unesc ca adventiști de ziua a șaptea? Ce alte lucruri ne definesc, în afară de misiune și mesaj? De ce sunt importante și aceste aspecte?

5. De ce este unitatea esențială pentru redeșteptare și reformă?